

Я знайду ключ

КУПИТИ

Час розгадати неймовірно заплутану таємницю вбивства від Алекса Андоріла (новий псевдонім автора міжнародних бестселерів № 1 Ларса Кеплера). Чоловік заходить у кабінет приватної детективки, показує їй фото і каже: "Я хочу, аби ви дізналися, чи вбив я цю людину". Приватна детективка Джулія Старк отримує несподіваний візит до свого офісу. Чоловік на порозі - один із власників успішного сімейного бізнесу. Напередодні він був присутній на зборах акціонерів та вечері у своєму маєтку на північному заході Швеції. Наступного ранку він знаходить у своєму телефоні фотографію закривавленого чоловіка, зв'язаного та з мішком на голові. Через алкогольну амнезію чоловік уявлення не має, звідки взявся знімок, і хоче найняти детективну агенцію "Старк", щоб очистити своє ім'я до того, як в справу втрутиться поліція. Джулія просить свого колишнього чоловіка Сідні Мендельсона взяти відпустку в міській поліції і допомогти їй у розслідуванні. У Джулії ще лишається проблиск надії, що це може бути її шансом повернути коханого. Прийняті як гості в розкішному маєтку, Джулія та Сідні починають шукати правду, обідаючи та спілкуючись із кожним із членів родини, які теоретично можуть бути причетні до вбивства.

Пасажири й екіпаж літака авіакомпанії «Люфтганза», що летів від Анкари до Гамбурга, на жаль, загинули в результаті авіакатастрофи в Румунії. Boeing 747, на борту якого було 362 пасажири, втратив висоту через 30 хвилин після зльоту і впав біля ущелини Біказ на північному сході країни. Речник Міністерства закордонних справ повідомив, що на борту було п'ятеро громадян Швеції.

Самотньо обідаючи у серпневому сонці, Джулія і гадки не мала, що скоро лицем до лица зіштовхнеться із загад-кою, яка вимагатиме від неї максимальних зусиль, зі справою, яку, можливо, їй не вдається розв'язати самотужки.

Вона сиділа за одним зі столиків біля ринку в Естермальмі. Електричний самокат покинули на засміченій землі неподалік, і він пронизливо пищав із регулярними інтервалами.

Щоранку, щойно Джулія закінчувала макіяж, вона схилялась до дзеркала і тихо віталася з мамою. Вона успадкувала від неї світлі брови й сумні, темно-зелені очі. Її повні губи та її прямий ніс. А коли сонце падало на її волосся, воно сяяло міддю.

Минулого тижня був її тридцять третій день народження, а це означає, що вона нарешті перегнала матір за віком. Джулія взяла вихідний і провела його в ліжку, читаючи американську статтю про аналіз плям крові. В одному з прикладів єдина куля розкололась навпіл від удару об ребра, спричинивши дві вихідні рани.

Джулія почекала, поки кур'єр залишить квіти від Сідні у неї під квартирою, і лише коли почула, що двері на вулицю зачинилися, вийшла їх забрати.

Двадцять п'ять червоних троянд, рік за роком.

Це її трохи підбадьорило, але вона зусиллям волі не відповіла на дзвінок Сідні, коли той телефонував увечері. Вона не хотіла плакати, просити його прийти, бо знала, що він це зробить.

Він приїде й втішатиме її, як і завжди, але досить вже благати про його жалість. Не цього вона потребувала від нього, і остаточне усвідомлення цього факту стало її справжнім подарунком самій собі.

Тепер вона мала план. Мету.

Джулія знала, що вона ніколи не зможе повернути кохання Сідні, але вона мала чітке бачення майбутнього, в якому вони працюють разом, обідають разом і засиджуються до ночі, разом обговорюючи всі деталі кожної справи.

Безхатко, що штовхав перед собою перевантажений візок для покупок, наштовхнувся на алюмінієву трубу і почав буркотіти собі під носа, тривожно жестикулюючи.

Джулія заправила пасмо волосся за вухо і знову зосередилася на їжі, хоча вже й вдосталь наситилась. Вона замовила палтуса на пару з голландським соусом, білою спаржею та дрібно нарізаними каперсами. Сонце пробивалося крізь її склянку холодного вина «Сансер», відкидаючи бліду тінь на стіл перед нею.

Над головою пролетів літак, перетинаючи Стокгольм.

Джулія опустила столове наряддя й непомітно прикрила вуха, аж доки ревище стихло, не дозволивши собі підвести погляд і подивитися на білі сліди випарів.

Якусь мить вона почекала, зітхнула від своєї власної поведінки, а тоді витягнула телефон і перевірила розклад на тиждень. Подальші зустрічі та інструктаж із техніки безпеки з відділом космосу та плазми Королівського технологічного інституту.

Двоє чоловіків за тридцять сіли за сусідній столик, обоє в обтислих костюмах і відполірованому взутті. Краєм ока Джулія помітила, що один із них намагається привернути її увагу. Вона кинула телефон у сумку і поклікала офіціанта. Сплачуючи рахунок, вона зустрілася поглядом із блідо-синіми очима чоловіка. Він не відводив погляду, усміхаючись їй так грайливо і кокетливо, аж вона не могла стриматись, щоб не усміхнутися у відповідь

Джулія потягнулася по свою сріблясту тростину, прихилена до іншого стільця, і підвелась з її допомогою. Чоловік зашарівся і відвернувся.

Вона пішла від свого столика і навпростець попрямувала до Сторгатану.

Були певні кути, з яких вона здавалася привабливою, і вона вже збилася з ліку разів, коли чоловіки починали фліртувати з нею, лише аби втратити інтерес, коли зміниться світло чи вітер здмухне волосся з її обличчя. Джулія часто жартувала про ці миті, але глибоко всередині завжди сподівалася, що наступний чоловік зреагує інакше, коли помітить тростину чи шрам на її обличчі.

Вона, зрештою, і досі була молода. Їй треба було знову закохатися.

На мить затримавшись у затінку церкви, аби заспокоїтись, вона змусила себе рухатися далі й не зупинялась, аж доки дісталася до Стирмансгатан, 15. На мідній табличці на дверях було написано «Детективна агенція Старк».

Джулія прихилила свою спеціально адаптовану тростину до стіни. Палиця була виготовлена з титанового сплаву, мала ергономічну ручку і чорну гумову ніжку. Джулія дістала ключі, відімкнула двері й зайшла всередину. Вимкнувши сигналізацію, вона подивилась у дзеркало. Шрам її мав вигляд, ніби був намальований білою ручкою, вертикальна лінія через один бік обличчя, що тягнеться від чола до самого краєчка правої брови й вниз до щелепи.

Прохолодне повітря в офісі пахло старою деревиною, книжками й шкірою.

Джулія кинула сумку на стіл, відчинила вікна, що виходили на пишний внутрішній дворик, і пішла на кухню, щоб приготувати собі подвійне еспreso.

Протягом семи років шлюбу з Сідні вона була Джулією Мендельсон, але після розлучення знову взяла прізвище батька, Старк. Історію цього прізвища можна було прослідкувати аж до їхнього предка, солдата Ларса Старка, який народився у 1761 році.

У пустці після Сіда, поглинута відчуттям, що все її життя було помилкою, Джулія вирішила покинути свою роботу секретарки в окружному суді Стокгольма. Час, який вона провела у судовій залі, навчив її, що вона має хист читати людей, і протягом кожного судового процесу, на яких вона була присутня, її розчарування у нездатності суду відкопати правду дедалі зростало. Джулія завжди точно знала, що сталося і чому, але посада секретарки не дозволяла їй підвестися і поділитися цими знаннями з присутніми.

На додачу до логічного розуму, над розвитком якого вона працювала роками, Джулія вміла надзвичайно зосереджуватися у певні миті. Щоразу як це траплялося, час немов зупинявся — як це буває перед лицем смерті — і вона могла уловити деталі й вирази, які пропускала більшість людей.

У її здібностях, звісно, не було нічого надприродного; то була просто ще одна частинка її травми, її ментальна вразливість.

Багато років тому, задовго до зустрічі з Сідом, увесь її світ розвалився, розлетівся на друзки, ніби винний келих на кам'яній підлозі. А коли вона склала осколки до купи, все змінилося — більшість на гірше, але не все. Бодай так вона собі говорила, хоча, можливо, то була просто спроба втішити себе, знайти сенс у безмістовності цього всього.

Джулії подобалась її робота секретарки, але після розлучення вона почала мріяти про те, аби стати слідчою Нормальмської поліції, просто як Сідні. Вона знала, що насправді ніколи не потрапить на службу, її тіло було надто складним для того, тож натомість Джулія відкрила власну детективну агенцію.

Більшість її справ були достатньо прості — інтрижки, перевірка минулого, підозра в корпоративних крадіжках — але час від часу їй до рук потрапляли й складніші випадки, які вимагали від Джулії всіх її аналітичних здібностей.

Джулія принесла свою каву в кабінет і подивилася на старий наручний годинник.

Десь вдалині гуркотів пневматичний дріль.

Вона ввімкнула комп'ютер і вже збиралася сісти за нього, аж пролунав дзвінок. Джулія зиркнула у свій щоденник. Зустрічей на сьогодні не заплановано, але вона взяла тростину і пішла подивитися, хто прийшов.

На тротуарі стояв високий блондин. На вигляд йому було за п'ятдесят, він був одягнений у бежевий тренч, темно-синій піджак, світлі штани й коричневі черевики.

— Ах, вітаю. Мене звати Пер Гюнтер Мотт. Мені, гм, не призначено, але я... я сподівався... — Він замовк і потер голову тремтячою рукою.

— Як я можу вам допомогти? — запитала Джулія.

— Гадаю, я хотів би скористатися вашими послугами, якщо...

— Заходьте, Пере Гюнтере.

— Прошу, звіть мене ПП.

— Можете повісити свій плащ тут.

Джулія відступила вбік, щоб звільнити місце. Їй важко було давати раду будь-яким видам фізичного контакту, а відчуття доторку шкіри до шкіри було достатньо, аби в неї почалась панічна атака.

Чоловік увійшов всередину, роззирнувся і зняв свій тонкий плащ.

Він був стрункий, було щось тендітне й хлоп'яче в ньому, ніби він і досі не зрозумів, що старішає.

Джулія провела його до свого офісу і запропонувала сісти на дивані.

Його піджак був зім'ятим на спині, помітила вона, можливо, він кілька годин провів у машині чи потягу.

— Принести вам щось випити? Чай, каву, воду?

— Усе гаразд, дякую.

— Просто скажіть, якщо передумаєте.

Джулія помітила, як його очі блукають кімнатою, поки він налаштувується поділитися тим, чому прийшов сюди.

— Перш ніж я перейду до справи, я повинен дізнатися, чи ця зустріч конфіденційна, — сказав він, глибоко вдихнувши.

— Ви можете довіряти мені, наймете ви мене чи ні.

— Тож ви не зможете розповісти комусь про те, що я розповім чи покажу вам?

— Ні.

Пальці чоловіка швидко вистукували по підлокітнику дивана.

— Навіть поліції?

— Навіть поліції, — запевнила його Джулія.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ